

løs paa at pine Bekjendelsen ud af de Vedkommende ved vedvarende Fængsel. Meningene med denne Paragraphs Bestemmelser maa nødvendigviis være at give en lettet Adkomst til at fries for Arrest, og ikke lade det komme til Arrest uden den haarde Nød (Grundtvig: Ja!); men det paastaar jeg, at med de Baner, vi nu have ved vore Domstole, er det ikke muligt. Det er ikke muligt for en Mand, der er stillet for Undersøgelsesdommeren, naar han ikke har idetmindste nogen Udgang til at vide, hvorledes hans Sag stiller sig i Kjendelsens Dieltik, eller naar Kjendelsen ikke er saa fuldstændig motiveret, at han deraf omtrent kan see, hvilket Standpunkt han befinder sig paa, da personlig at tage en Beslutning i saa Henseende, og at henvise ham til en Mellemand, til en Anden som Raadgiver for at faae taget en Beslutning, det er ikke at anerkjende Borgers friheden, som den bør anerkjendes; det kan vel være nyttigt for dem, som gjøre en Gaandtering af at være Mellemand; men det er ikke den Ret, som enhver Borger har Fordring paa at have; thi han skal kunne sættes istand til at dømme om sin egen Stilling, og der bør være meget grundet Anledning til at nægte ham det. Dersom Statens Bee og Vel staaer paa Spil, dersom det dreier sig om særdeles vigtige, store, indgribende Begivenheder, dersom der er en Revolte paaveie, da, siger jeg, kan man gjøre det, da kan man gribe til at lægge saadanne Hindringer i Veien; men, naar Forholdene ikke ere af en saadan Natur, da, siger jeg, bør det ikke være Tilfældet. Jeg kommer altid tilbage til, at her er ikke Spørgsmaalet om, hvad der er fæet; det har vist været rigtigt efter de Sadvaner, vi have havt i en Stat, hvor Domstolene i en Række af Aar have betragtet en Bogs Henlæggelse under Politiet for en Publication; det er naturligt, at Domstolene der følge denne Wei; jeg bedrøder Ingen det; hvad der er fæet, er maaffee endogsaa i enhver Henseende mildt handlet, men det er paa den anden Side ligesaa naturligt og ligesaa nødvendigt, at vi kræve Midler til at faae oplyst disse Domstole, som have været paa en saa skæv Wei. Man maa vel lægge Mærke til, at Forvirring i Begreberne i en enkelt Retning ikke staaer ene; en saa stor Forvirring

som den, der har fundet Sted i den Række af Aar, kan ikke have bestaaet hos de samme Mand uden at have efterladt en almindelig Forvirring i Begrebet, og det er det, der maa rettes paa. Det er ikke nogen Publication at gjemme en Bog, og det er ikke til nogen Nytte at vide, at jeg kan faae en Kjendelse appelleret for at befrie mig fra Arrest, naar jeg ikke kan vide nogenlunde, hvorfor jeg er arresteret.

Den ærede Minister svarede paa et af Spørgsmaalene, der havde en bestemtere Character, at ingen Mester havde forholdt Svendene deres Afstedsbeviis, uden under den Forudsætning, at de enten stode i Sjældsforhold til Mestrene eller de vare i Accordarbejde. Herpaa vil jeg svare den ærede Minister med et Spørgsmaal, nemlig: veed Ministeren, om det er Brug ved Muurlauget med Hensyn til de Accordarbejder, Svendene i Almindelighed have, at de ikke kunne afbrydes? er det Ministeren bekjendt, at Svendene holdes fast ved deres Accordarbejde, eller veed han ikke, at i Almindelighed et Accordarbejde afbrydes som et andet Arbejde, at Mestrene jævnligen flytte Svendene fra et Accordarbejde til et andet, og at de færreste Accordarbejder, disse have, ere saadanne, som omfatte større Genheder, der nødvendigviis maae trække flere Dage ud, men at tværtimod Accorderne omfatte en let optællig Genhed, der saa at sige begrænses ved Slutningen af hver Dag? — Ministeren sagde, at han ikke kunde svare mig, førend han havde faaet Acterne taget i Diesyn, idet Politidirecteuren var den, der havde Actionsmyndigheden. Men har da den ærede Minister ikke Myndighed over Politidirecteuren? Skulde Politidirecteuren, naar Ministeren henvendte sig til ham og forlangte sig meddeelt Oplysning af disse Acter, i det foreliggende Tilfælde være uberettiget til at fremlægge dem? Det vil jeg haabe, han ikke er; men, skulde han være det, saa trænge vi i denne Henseende til en Lov (Munterhed).

Paragraph 88 har jeg allerede sagt, staaer af en Feiltagelse der, hvor den staaer; men det er heldigt, at denne Feiltagelse har fundet Sted, thi jeg kommer derved til at berøre et Punkt, som ikke er af Uvigtighed. Jeg vil nemlig rette det Spørgsmaal til Ministeren,